

Sygn. akt II Ca 226/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 17 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Marian Raszewski SSO Paweł Szwedowski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2015r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa K. N.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę i ustalenie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 10 lutego 2015r. sygn. akt I C 2076/14

1. oddala apelację,

2. zasądza do pozwanego na rzecz powoda kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

II Ca 226/15

UZASADNIENIE

Powód K. N. wniósł: przeciwko pozwanemu (...) SA z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 6.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznana na skutek wypadku drogowego z 19.04.2014r., ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za wszelkie skutki zdarzenia wobec powoda i obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Pismem z 12 stycznia 2015r. pełnomocnik powoda rozszerzył żądanie pozwu do kwoty 30.000,00 zł.

Sąd Rejonowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 10 lutego 2015 r. zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) na rzecz powoda K. N. kwotę 20.000 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 6000 zł od dnia 22 lipca 2014r. do dnia zapłaty; ustalił, że pozwany Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. będzie ponosił odpowiedzialność na przyszłość za skutki zdarzenia z dnia 19 kwietnia 2014r. wobec powoda; w pozostałym zakresie powództwo oddalił i orzekł o kosztach postępowania.

Apelację do tego rozstrzygnięcia złożył pozwany zaskarżając wyrok w części

- zasądzającej od pozwanego na rzecz powoda kwotę 14.000 zł,
- obciążającej kosztami procesu pozwanego.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa procesowego:

- art. 132 § 1 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że pismo rozszerzające powództwo jest pismem w toku sprawy, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, że powód skutecznie rozszerzył powództwo o kwotę 24.000 zł,
- art. 193 § 2¹ k.p.c. w zw. z art. 187 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i w konsekwencji uznanie, że powód rozszerzył powództwo, mimo że pismo rozszerzające powództwo pełni rolę pozwu i winno zostać wniesione do Sadu z odpisem dla strony pozwanej, a powód nie zachował tych wymogów,
- art. 321 k.p.c. poprzez orzeczenie przez Sąd I instancji ponad żądanie i zasądzenie na rzecz powoda kwoty 14.000 zł tytułem zadośćuczynienia,
- art. 100 zd. 2 k.p.c. poprzez jego zastosowanie powodujące nałożenie na pozwanego obowiązku zwrotu powodowi kosztów procesu, a także nałożenie na pozwanego obowiązku poniesienia nieuiszczonych kosztów procesu w całości.

W oparciu o te zarzuty wniósł o oddalenie powództwa także co do kwoty 14.000 zł i obciążenie stron kosztami procesu w I instancji stosownie do stopnia wygrania sprawy i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy i uznaje je za własne. W takiej sytuacji gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804; orzeczenie Sadu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 19 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05).

Nie jest uzasadniony zarzut wskazujący, że Sąd I instancji zasądził kwotę 14.0000 zł ponad żądanie pozwu (art. 321 k.p.c.).

W pozwie powód domagał się zasądzenia kwoty 6000 zł tytułem zadośćuczynienia ze stosownymi odsetkami. Następnie w piśmie procesowym z dnia 7 stycznia 2015 r. rozszerzył powództwo w zakresie zadośćuczynienia o dalszą kwotę 24.000 zł. Pełnomocnik powoda pismo to skierował do Sądu i wpłynęło ono w dniu 12 stycznia 2015 r. Odpis tego pisma przesłał bezpośrednio pełnomocnikowi pozwanego. Pełnomocnik pozwanego pismo odebrał.

Pełnomocnik powoda nie doręczył odpisu pisma przeznaczonego dla strony przeciwnej. Sąd przedmiotowego pisma nie doręczył pełnomocnikowi pozwanego.

Pełnomocnik powoda doręczając odpis pisma bezpośrednio pełnomocnikowi pozwanego stosował się do wskazówek art. 132 § 1 k.p.c. Pismo pozwanego było bowiem pismem złożonym w toku sprawy i nie stanowiącym wyjątku wymienionego w § 1¹ art. 132k.p.c. Z literalnego bowiem brzmienia tego paragrafu nie wynika, że pismo rozszerzając powództwo wchodzi w zakres pism wymienionych w § 1¹ art. 132 k.p.c.

Przepis art. 132 § 1 k.p.c. ma charakter wyjątkowy i nie powinien być wykładany w sposób rozszerzający, gdyż jego celem jest wyłącznie przyspieszenie rozpoznania sprawy (por. postanowienie S.N. z 11 września 2013 r., IIUZ 45/13, wyrok SN z 22 października 2013 r., III UK 154/12).

Oznacza to, że skoro ustawodawca enumeratywnie wskazał w art. 132 § 1¹ k.p.c. pisma, których nie doręcza się bezpośrednio drugiej stronie i skoro jest to katalog zamknięty, to nie jest możliwym uznanie, że zastosowanie art. 132 § 1 k.p.c. wyłączono również w stosunku do pisma procesowego zawierającego rozszerzenie powództwa (Wyrok Sądu Apelacyjnego w K. dnia 19 maja 2015 r. I ACa 297/15, LEX nr 174681)

Należy podkreślić, że również Sąd Apelacyjny w Łodzi stwierdził, że pismem w rozumieniu art. 132 § 1 k.p.c. jest między innymi pismo procesowe rozszerzające powództwo. Pismo takie nie może być rozumiane jako całkowicie nowy, odrębny pozew, na co wskazuje już chociażby samo sformułowanie wyrażone w art. 193 § 2¹ zdanie drugie k.p.c., że przepis art. 187 k.p.c. stosuje się jedynie odpowiednio. Tym samym pisma procesowego, które zawiera rozszerzenie powództwa poprzez żądanie zasądzenia wyższej niż pierwotnie dochodzonej pozwem kwoty, nie należy utożsamiać stricte z pozwem. Pismo takie nie ma bowiem autonomicznego charakteru, całkowicie oderwanego od procesu, w którym zostało złożone (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 listopada 2014 r., I A Ca 733/14, Lex nr 1623926)

Zarzut naruszenia prawa procesowego zawarty w apelacji jest zupełnie bezzasadny.

Sąd Rejonowy również nie naruszył art. 100 zd. 2 k.p.c. rozstrzygając o kosztach postępowania. Nie ulega wątpliwości, że w sprawie o zadośćuczynienie określenie należnej powodowi sumy zależy od oceny sądu. Wtedy nałożenie na jedną ze stron zwrotu wszystkich kosztów jest uzasadnione.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p.c., orzec jak w sentencji. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.